

РЕШЕНИЕ

№ 2603

гр. С., 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 147-МИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ГАЛИНА Г. ГОСПОДИНОВА
СТЕФАНОВА

при участието на секретаря А.Г.
като разгледа докладваното от ГАЛИНА Г. ГОСПОДИНОВА СТЕФАНОВА
Административно наказателно дело № 20211110209507 по описа за 2021
година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на П. П. П., ЕГН ***** против Наказателно постановление № РД-05- 0424/12.04.2021г. на директора на Столична РЗИ, с което на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева, основание чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ.

С жалбата се оспорва обстановка, отразена в атакуваното наказателно постановление, твърди се, че в хода на административно наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, които са довели до ограничаване правото на защита на санкционираното лице.. Иска се отмяна на атакувания санкционен акт. В съдебно заседание въззивната страна, редовно призована явява се лично, поддържа жалбата и моли НП да бъде отменено.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание не се явява, не се представлява.

Съдът, след като прецени събраните в хода на производството писмени доказателства, намира за установено следното:

Н а 21.12.2020г. Служители на СРЗИ, сред които св.В.Г. и Г.С.

извърфшили проверка ви магазин К. находящ се в гр.С., бул. „Г.Т.“ № В хода на проверката, св. В.Г. Г.С. и св. Х.К. забелязали, че охранителят на търговския обект- П. П. П., не бил с поставена защитна маска на лицето за еднократна или многократна употреба. Проверяващите констатирали, че с тези си действия лицето виновно е нарушило въведените с т. 7 от заповед № РД-01-675/25.11.2020 г.г. на МЗ противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 от Закона за здравето. Въз основа на събраните доказателства на 21.12.2020 г. Св, В.Г.. съставила против П. П. П. акт за установяване на административно нарушение, за това, че лицето като охранител се намира в закрито обществено място-магазин“К. и не е имало поставена защитна маска на лицето си за еднократна или многократна употреба. Нарушението било квалифицирано като такова по т. 7 от заповед № РД-01-675/25.11.2020 г. на МЗвр. чл. 63, ал. 4 от Закона за здравето.

Въз основа на констатациите в акта административно – наказващият орган издал обжалваното наказателно постановление, в което изцяло възприел фактическите констатации в него и правната квалификация на нарушението. За него, на основание чл. 209а вр чл. 63, ал. 1 от ЗЗ на жалбоподателя била наложена "Имуществена санкция" в размер на 300 лв.

Посочените в акта и наказателното постановление фактически констатации се потвърждават изцяло от показанията на актосъставителя В.Г. и свидетеля по установяване на нарушението Г.С. и св. Х.К.. Същите подкрепят изцяло изложената в акта и възприета и в наказателното постановление фактическа обстановка, като сочат, че лично и непосредствено възприели обстановката в търговския обект и поведението на жалбоподателя към момента на проверката, което не съответствало на въведените към момента противоепидемични мерки. Съдът напълно кредитира показанията на свидетелите, тъй като същите са последователни, непротиворечиви, взаимно допълващи се, логични и кореспондиращи с писмените доказателства по делото.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност, обоснованост и справедливост на наложеното административно наказание прави следните изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок и от лице, имащо правен интерес, поради което е процесуално допустима, разгледана по същество е неоснователна, поради следните съображения.

Административно наказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в поголяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление (арг. чл. 84 от ЗАНН във вр. с чл. 14, ал. 2 от

НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС), а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон.

Неоснователни са изложените от нарушителя твърдения за липса на компетентност на длъжностното лице да състави акт за установено административно нарушение, предвид разпоредбата на ал.3, чл. 209а от 33, предвиждаща, че нарушенията по чл. 63, ал. 4 и ал. 7 от закона се установяват с актове, съставени от държавни здравни инспектори или от длъжностни лица, определени от директора на регионалната здравна инспекция. Видно от приложените към административнонаказателната преписка документи, актосъставителят В. Д. Г. е назначена на длъжност „главен инспектор“ в отдел „Здравен контрол“, дирекция „Обществено здраве“ в Столична РЗИ, което обосновава правото ѝ да осъществи действията, законоустановени в чл. 209а от 33.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган в шестмесечния преклузивен срок, същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, съдържа пълно описание на нарушението, датата, мястото и обстоятелствата при неговото извършване, както и доказателствата, които го потвърждават. Вмененото във вина нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща да се разбере какво е обвинението и срещу какво да се организира защита. Посочени са нарушените материално правни норми, като наказанието за нарушението е индивидуализирано. В конкретния случай приложимата заповед е надлежно очертана, както в АУАН № 001264/21.12.2020г., така и в НП № РД-05-0424/12.04.2021г., а именно Заповед № РД-01- 675/25.11.2020г. на министъра на здравеопазването, като въведената с т. 7 от нея протиепидемична мярка изцяло съответства на установената на място фактическа обстановка.

В хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Правилно административно- наказващия орган е приложил материалния закон, като е съотнесъл установените фактически констатации към хипотезата на правната норма.

С Решение (Обн. - ДВ, бр. 22 от 13.03.2020 г.) Народното събрание, по предложение на Министерския съвет и на основание чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България и във връзка с разрастващата се пандемия от COVID-19 е обявило извънредно положение върху цялата територия на Република България, като съгласно т. 2. е възложено на Министерския съвет да предприеме всички необходими мерки за овладяване на извънредната ситуация във връзка с пандемията от COVID-19 и в съответствие с чл. 57, ал. 3 от Конституцията на Република България. Впоследствие извънредното положение е удължавано няколкократно, а впоследствие и заменено с удължаване на извънредната епидемична

обстановка.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗЗД при непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите от епидемично разпространение на заразна болест по чл. 61, ал. 1 / болни от и заразноносител на антракс, бруцелоза, вариола, вирусни хеморагични трески, дифтерия, ебола, жълта треска, коремен тиф, малария, полиомиелит, тежък остър респираторен синдром, туберкулоза с бацилоотделяне, холера, чума и COVID19/, с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите, се обявява извънредна епидемична обстановка. Съгласно втората алинея на този текст извънредна епидемична обстановка се обявява за определен период от време с решение на Министерския съвет по предложение на министъра на здравеопазването въз основа на извършена от главния държавен здравен инспектор оценка на съществуващия епидемичен риск. В ал. 3 на посочената правна норма са предвидени хипотези на непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите, а в ал. 4 се предоставя правомощие на министъра на здравеопазването да въвежда със заповед временни протиепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област, при обявена извънредна епидемична обстановка по ал. 1 на чл. 63 от ЗЗД

В изпълнение на така установеното законово задължение и на основание чл. 63, ал. 4 и 11 и чл. 63в от Закона за здравето, чл. 73 от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с Решение № 855 на Министерския съвет от 25 ноември 2020 г. за удължаване срока на обявената с Решение № 325 на Министерския съвет от 14 май 2020г. извънредна епидемична обстановка, удължена с Решение № 378 на Министерския съвет от 12 юни 2020г., Решение № 418 на Министерския съвет от 25 юни 2020г., Решение № 482 на Министерския съвет от 15 юли 2020 г., Решение № 525 на Министерския съвет от 30 юли 2020 г., Решение № 609 на Министерския съвет от 28 август 2020 г. и Решение № 673 на Министерския съвет от 25 септември 2020г. и предложение от Главния държавен здравен инспектор, министърът на здравеопазването е издал Заповед № РД-01- 675 от 25.11.2020г., в сила от 27.11.2020 г., с която са въведени протиепидемични мерки на територията на Република България. В т. 7, Раздел I от посочената заповед е разпоредено: „Всички лица, когато се намират в закрити обществени места, в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения и други места, в които се обслужват или имат достъп гражданите, железопътни гари и автогари, летища, метростанции, търговски обекти, църкви, манастири, храмове, музеи

и др., са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата (в т.ч. кърпа, шал, шлем и др.), които се използват съгласно препоръките в приложение № 3“. Така с посочената заповед се създава задължение за всички лица, когато се намират в закрити или на открити обществени места, в т.ч. транспортни средства за обществен превоз, да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата (в т. ч. кърпа, шал и др.). Разпоредбата на § 1 „а“ от Допълнителните разпоредби /ДР/ на 33 дефинира понятието „обществено място - всички места, които са обществено достъпни и/или предназначени за обществено ползване, без оглед на собствеността или правото на достъп.

По делото безспорно се установи, че при извършена проверка в магазин „Кауфланд“, находящ се на Бул. „Генерал Тотлебен № 36, гр. С., жалбоподателят, като охранител в гореописания търговски обект, осъществява дейността си без да е поставил защитна маска за еднократна или многократна употреба, покриваща носа и устата му.

Съдът отхвърли като неоснователни изложените в жалбата твърдения за неизпълнение на изискванията на чл. 63, ал. 9 от Закона за здравето. Съгласно чл. 63, ал. 9 от 33 „Държавните и общинските органи създават необходимите условия за изпълнение на мерките по ал. 4 и ал. 7, като средствата за осъществяването им се осигуряват от държавния бюджет, съответно от общинските бюджети“. Съгласно чл. 63 от 33 е възможно да се въвеждат различни протиепидемични мерки - забрана за влизане на територията на страната на граждани на други държави, с изключение на гражданите с постоянно, дългосрочно или продължително пребиваване на територията на Република България, както и членовете на техните семейства; временно ограничаване придвижването на територията на страната, както и временно спиране или ограничаване на експлоатацията или режима на работа на обекти с обществено предназначение и/или други обекти или услуги, предоставяни на гражданите. Именно по отношение на втората група мерки, засягащи основни права и свободи на гражданите, се отнася задължението на държавата/ общините да осигурят средства за прилагането на ограничителните протиепидемични мерки, а не за закупуване, съответно - предоставяне средства на всеки гражданин да си набави предпазни маски, което води до неоснователност на отразените в жалбата искания.

Съгласно чл. 209а, ал. 1 от 33, на което основание е санкциониран жалбоподателят, който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция протиепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение - от 1000 до 2000 лв.

Нормата на чл. 209а, ал. 1 33 съдържа в себе си както правило за поведение, така и санкция за неизпълнение на това правило.

С оглед на изложеното се налага извода, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето /33/, напълно правилно и законосъобразно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност.

Съдът намира, че с оглед кръга на обществените отношения които охранява Закона за здравето и по-конкретно посочените разпоредби по време на обявената извънредна епидемиологична обстановка, имаща за цел неразпространение на заразата и опазване живота и здравето на гражданите, процесното деяние не може да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Описаното в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление нарушение крие сериозен риск за останалите граждани, свързана с разпространение на пагубен за човечеството вирус и обявената глобална пандемия. Нарушението не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други административни нарушения от същия вид, поради което и същото не може да бъде квалифицирано като "маловажен случай" по смисъла вложен в разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Нещо повече, прилагането на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН би създавало у въззивника чувството за безнаказаност, би култивирало липса на критичност към извършване на деяния от подобен род, което обезсмисля една от основните функции на административнонаказателния закон, а именно индивидуална превенция за посоченото нарушение.

Санкционна разпоредба на чл. 209а, ал. 1 от 33 /в сила от сила от 14.05.2020 г.) / предвижда наказание "глоба" в размер от 300 до 1000 лева за лице, което наруши или не изпълни въведени с акт на министъра на здравеопазването или директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 1 или ал. 2, освен ако деянието съставлява престъпление. Административно наказващият орган правилно е издирил и приложил действащата санкционна разпоредба, действал е законосъобразно, като се е съобразил и с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и е наложил наказание в предвидения за това деяние минимум от 300 лева. С оглед на изложеното съдът намира, че обжалваното наказателно постановление се явява правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено изцяло.

Водим от горното и на основание чл. 63 ал. 1, съдът

РЕШИ:

ПОТВРЪЖДАВА Наказателно постановление № РД-05-0424/12.04.2021г. на директора на Столична РЗИ, с което на П. П. П., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева, основание чл. 209а, ал. 1 от 33.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд – С. - град в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____